

Capitolul 1

La începutul și la sfârșitul tuturor lucrurilor...

Nu l-a zărit pe bărbatul numit Theo în cărțile de tarot și nici acestea nu i-au prevestit înțelesul faptelor ei. S-a uitat la pata de sânge de pe pielea lui și s-a gândit că bărbatul are mâini de nebun. Când a chemat ambulanța, a fost asigurată că va veni curând, dar, o jumătate de oră mai târziu, femeia încă o aștepta pe țărmul apei.

Când a sunat din nou, i s-a spus că nu există nicio înregistrare a apelului telefonic, apoi i s-a dat numărul de la departamentul de reclamații.

Soarele era jos pe cer și-n depărtare se zăreau felinarele aprinse, luminând strada și lăsând trotuarul în umbră. Pe malul opus era o zonă industrială unde, odată, tocătorii încărcaseră camioane cu bikini și sutiene, fețe de perne și cuverturi, cearșafuri din percal și brățări placate cu aur pentru glezne sau obiecte unicate, ce-aveau să fie în ton cu moda abia în sezonul următor, pentru clienții rafinați. Odinioară, bărbații care munceau acolo purtau lanțuri în jurul gleznelor, ca nu cumva să umble prea încet sau să zăbovească prea mult când urinau. Dacă făceau asta, puteau ajunge în locuri mult mai neplăcute. Întotdeauna exista un loc și mult mai neplăcut.

Acum, pe toate zidurile se întindea o spută neagră, iar mirosul de plastic topit plutea în aerul de iarnă.

Câteva felinare alburii mai străluceau pe rampele de încărcare, iar lumina lor pâlpâitoare aluneca pe gardurile înalte din sârmă ghimpată ce se întindeau până la canal. Lumina făcea ca bruma de pe mal să scânteieze ca niște ochi de vrăjitoare, înainte de-a fi înghițită cu totul de întunecimea apei.

Neila s-a gândit să caute ajutor, să strige pe oricine, în noaptea, însă îi lipsea curajul și nici nu-și închipuia că-i va răspunde cineva. În situația dată, toți aveau propriile probleme de rezolvat. În schimb, l-a înfășurat pe bărbat, așa cum s-a priceput ea mai bine, în prosoape vechi de care se putea lipsi, ascunzându-le sub pat pe cele pufoase și drăguțe. Procedând astfel, s-a simțit puțin vinovată, însă și-a alungat îndoielile pregătindu-i un ceai fierbinte, pe care el abia l-a putut sorbi. Neștiind ce altceva să mai facă, s-a așezat lângă bărbat pe iarba rară și acoperită de mâl, lângă poarta ecluzei, și a format iar 999; i-a răspuns altcineva, care a zis:

— Vai de mine, da, acum, desigur, plin de sânge lângă canal, aveți o adresă de acolo... nu o adresă, un cod poștal, nu, nu vă văd pe hartă, dacă aveți cumva un pachet de servicii premium sau standard pentru un supliment de 4,99 lire sterline pe lună, puteți obține recuperare instantanee și tratamente de refacere complete pentru... ah, nu sunteți asigurată...

Apelul s-a încheiat aici. Poate că-l întrerupsese un cronometru. Poate că pierduse semnalul tocmai atunci. Două rațe înotau cu dificultate prin apa acoperită cu o pojghiță de gheață subțire ca hârtia de crep, vârându-și din când în când capetele sub apă, apoi ițindu-le la suprafața transparentă, fluturând din aripi la auzul țipătului unui pescăruș pornit în căutarea unei gustări, apoi, din nou, amuțind sub cerul greu, albastru-cafeniu, înotând apatic în cercuri.

La sfârșit și la început, Neila se rotește și ea în cercuri.

Bărbatul a mormăit printre buzele ce deveniseră vineții:

— Ai fost foarte drăguță, foarte drăguță, sunt bine, sunt sigur că voi fi bine, doar că sunt bine...

Încercase și mai devreme să spună aceleași lucruri, dar leșinase, doar câteva secunde, după care se trezise și continuase de unde rămăsese, iar pe ea n-o lăsase inima să-i explice că leșinase în timp ce încerca să rămână calm, așa că-i îngăduise

să vorbească până s-a oprit, apoi au rămas acolo, așteptând, dar n-a venit nimeni.

S-a hotărât să-l abandoneze.

Chiar în clipa în care lua această decizie, a fost izbită de un gând, ca un zid de un camion ce vine în viteză. A știut că n-o va face. Universul s-a prăbușit și a explodat în bucăți, iar ea, aflată în mijlocul tuturor, a exclamat:

— E de-a dreptul ridicol, ce dracu'! S-a ridicat greoi în picioare, trăgându-l în sus de un membru inert. Mișcă-ți curu' în afurisita aia de barcă!

S-a văzut nevoită să-l ajute să meargă, iar el mai că s-a lovit cu capul de ușa joasă de la pupa ambarcațiunii înguste, în timp ce Neila îi arăta pe unde s-o ia ca să ajungă înăuntru. După aceea bărbatul și-a pierdut cunoștința, stropind cu sânge canapeaua ei din imitație de piele albă, înainte ca Neila să-și scoată ghetetele.

Capitolul 2

Timpul se scurge cam ciudat
când nu te simți așa

deci uneori te trezești și-ți amintești că vei fi un om bătrân,
foarte bătrân, și că cei pe care-i iubești vor muri și tu nu ai de
unde să știi care dintre posibilități

ca ei să moară mai întâi

sau tu primul

ar fi mai înspăimântătoare. Cine va fi cel
mai puternic fără iubire, singur, neiubit, pustiit? Ce e mai
rău, să-l pierzi pe cel pe care-l iubești, sau cel care te iubește
pe tine să fie distrus pentru că te-a pierdut?

Bărbatul de pe canapea e vag conștient, atunci când e
conștient de ceva, că s-a lovit la cap și că asta face lucrurile
nițel cam...

În găleata mopului, aflată la picioare, Neila a stors apă sân-
gerie din al treilea ei șervet preferat. Sângerarea nu se oprea,
canalul era învăluit în liniște, și liniștea domnea peste apă.

În primii ani de navigație, Neila își închipuise că va înce-
pe să iubească liniștea, iar timp de-o săptămână după ce l-a
cumpărat pe *Hector* nici nu putuse să doarmă, îngrozită de
vuietul șoaptelor ce pluteau peste apa liniștită. Scrâșnetul, cli-
pocitul lichidului, șuieratul ca de insectă al gheții subțiri ce se
spărgea în fața prorei unui vas aflat în trecere, huruitul unui
generator, pufăitul motorului, fâlfâitul aripilor, păsări nu toc-
mai făcute pentru zbor urmărindu-se una pe alta, pe jumăta-
te în cer, pe jumătate pe pământ, căutând hrană, sau sex, sau,
poate, doar ceva de făcut.

Când intervenise epuizarea, dormise buștean, iar acum înțelegea că tăcerea canalului nu e de fapt tăcere. Nu, chiar deloc. E mai degrabă vacarm, unul de-a dreptul enervant, căci nu încetează niciodată.

Nu și în această noapte. Acum, liniștea o irita, o făcea să chibzuiască prea mult. Venise pe canal ca să scape de gânduri. Singură, după ce ai cumpănit bine totul, nu-ți mai rămâne decât liniștea din jur.

A deschis aparatul de radio și a ascultat meciul dintre Pepsi Liverpool și CheapFlightsForU Manchester, chiar dacă de fapt n-o interesa fotbalul.

Capitolul 3

La începutul tuturor lucrurilor...

Bărbatul stă întins pe canapea, iar visele și amintirile i se estompează într-o pată de vopsea stacojie cu formă schimbătoare.

Poate că n-a fost începutul, însă în vise i se pare că trebuie să fi existat totuși un moment când a început totul, când s-a schimbat totul. Când avea o slujbă, când termenul „slujbă” i se părea că desemnează cel mai important lucru dintre toate, pe vremea Oficiului de Audit Penal, înainte de iarnă, de zăpadă și de sânge, la început a fost...

– acum i se pare ridicol de banal, însă pesemne că a fost locul în care totul s-a dus de râpă –

...un weekend pentru instruire.

Weekendul a fost voluntar.

Dacă nu participai, ți se tăia o săptămână din salariu și ți se trecea la dosar o notă – „BBA”. Nu știa nimeni ce înseamnă de fapt BBA, însă ultimei femei care primise aceste litere la dosar i se dăduse o slujbă la morgă, unde trebuia să le arate membrilor familiei cadavrele celor dragi.

În plus, toată lumea știa că membrii echipei se ofereau cu plăcere să fie voluntari.

Experiența legată de munca în echipă costa 172 de lire, sumă ce trebuia plătită la înscriere. În prima zi, i s-a spus să-și vâre în gură un dop de plută și să stea în fața colegilor săi ca să-și explice convingerile și valorile.

– Haideți, domnule Miller! a exclamat liderul cursului de inspirație pentru forța managementului. Formulați clar!

Bărbatul numit Theo Miller a șovăit, nădăduind că obraji aprinși puteau părea așa de la efortul de-a nu scuipa cepul maroniu și uscat, care îi alunecase spre gât, apoi a mormăit:

— Cre' cî toț' oame'ii s't det'minaț' doa' pen' cî...

— Proiectează! Pro-iectează. Folosește toată gura, folosește-ți răsufllarea ca să te înalțe!

Noaptea dormeau în dormitoare comune, pe paturi metalice care scârțâiau întruna, și erau treziți la ora 5 dimineața, pentru o alergare în grup. Lui îi plăcea partea asta. Rămânea în vârful unei coline și privea cum o geană de lumină se ițea deasupra orizontului, devenind din ce în ce mai fierbinte, străbătând cerul, îi plăcea felul în care umbrele copacilor trasau pe sol dâre prelungi și subțiri, în timp ce lumina și întunericul deveneau vizibile în aer, odată ce pâcla se împrăștia în cele patru zări. Zidurile Londrei erau prea înalte pentru ca el să aibă acces la priveliștea asta, iar locurile din țară pe care le vizitase în copilărie căzuseră în mâna milogilor și nu se mai putea ajunge acolo cu trenul. O clipă, s-a gândit la marea de sub faleze, iar amintirea i-a umplut plămâni cu aer sărat, după care cineva l-a îmboldit: „Nu mai pierde vremea, domnule Miller!”

Așa că a mărit din nou pasul și s-a prefăcut că a rămas fără aer și epuizat în spatele plutonului, acolo unde se aflau majoritatea celor din conducere, chiar dacă se simțea de parcă ar fi putut alerga la nesfârșit. Nu avea sens să se facă remarcat în vreun fel.

Managerii li s-au alăturat la ora 10 dimineața. Ei erau cazați peste drum, la un club de golf, însă voiau să dovedească aptitudini de lideri și să se amestece cu subalternii. Edward Witt, 37 de ani, proaspăt numit în sediul central al Companiei – având drept motto personal „Reușesc pentru mine” –, a răcnit pe deasupra buruienilor înalte ce se legănau în vânt:

— Haideți! Dați-vă un pic silința!

Theo Miller n-a zâmbit, nici n-a clipit, ci s-a concentrat și mai abitir la chipul pictat al omului de lemn din fața sa, apoi

și-a arcuit toporul peste umăr și l-a azvârlit cu toată forța. Voise să țintească spre cap, însă, din întâmplare, îl lovi în boașe.

— Hai, mai departe, oameni buni! a strigat Edward, săltând nerăbdător la marginea câmpului, în timp ce echipa de eficiență fiscală alerga în sus și-n jos, cu unul dintre statisticieni ținut de glezne și de subsuori de către ceilalți doi. Nu-l lăsați de izbeliște pe cel de lângă voi!

Theo nu era sigur cum aveau toate astea de-a face cu slujba lui. Nu învăța absolut nimic despre lege, despre finanțe sau despre bunele practici guvernamentale. Singurele persoane față de care se simțea apropiat erau cele alături de care oricum își petrecea în mod obișnuit timpul, colegii bătuți de soartă de la Oficiul de Audit Penal împreună cu care mai bea câteodată un pahar de vin ieftin la etajul al șaptelea, cu luminile stinse, nevrând să meargă la pub pentru că nu suportau zgomotul de acolo.

În orice caz, weekendul nu făcea decât să întărească legăturile dintre membrii clicilor de la birou, dat fiind că prietenii se raliau ca să poată trece cu bine peste ororile acestei experiențe, aruncând priviri încărcate de suspiciune peste câmpul mociros, ca să se asigure că toți sufereau la fel, că toți pierdeau la fel. Edward Witt umbla încolo și înapoi, încurajând spiritul de competiție, competiția, treceți în față, iar doi-trei chiar încercau, parcă în joacă, și Theo era mereu cel de-al treilea om care era eliminat într-o întrecere și penultimul care să fie ales ca membru al unei echipe.

Nu că ar fi fost incompetent sau neagreat de cei din jur. Pur și simplu nu exista suficientă personalitate în Theo Miller pentru ca oamenii să-l placă sau să-l deteste. Un medium încercase odată să-i citească aura. O vreme, femeia se tot încruntase, apoi începuse să geamă din cauza efortului cerut de grimase, iar în final îl informase că aura sa e brun-roșcată. La fel ca toți ceilalți, de la mistici la oameni obișnuiți, nici ea nu reușise să stabilească sigur dacă viața lui era o minciună sau dacă adevăratul Theo Miller era mort de cincisprezece ani, îngropat

într-un mormânt anonim. „Cam atât despre misterele interconectate ale universului”, cugetă Theo.

Cam atât despre toate celelalte.

La finalul weekendului, s-au urcat toți într-un autocar.

Autobuzul a rămas blocat în trafic, străbătând douăzeci de kilometri într-o oră și douăzeci de minute, iar Theo a ațipit în acest timp. La un moment dat, a văzut o femeie stând pe acostamentul drumului, făcând disperată cu mâna și cerând ajutor celor din mașinile aflate în trecere, dar nu oprea nimeni și lacrimi îi șiroiau pe obraji. Oamenilor nu le plăcea să zăbovească pe această porțiune a autostrăzii M3. Gardul de siguranță îi ținea la distanță pe majoritatea istericilor, milogilor și copiilor din enclavele mărginașe, însă semnele Poliției Companiei le reaminteau tuturor că **SIGURANȚA VOASTRĂ ESTE RESPONSABILITATEA VOASTRĂ**, nimeni nepunând vreodată asta la îndoială. Mai auzai zvonuri cum că anumiți indivizi care fentau taxele pătrundeau prin gard și se avântau pe benzi-le autostrăzii atunci când traficul se împotmolea, ca să spargă portbagaje și să fure tot ce puteau, până ce mașinile reîncepeau să circule cu viteză normală și se îndepărtau în siguranță, secerându-i pe cei rămași pe șosea.

După patru ore de sforăit pe coloana sonoră a discursurilor motivaționale ale lui Simon Fardell, director adjunct al Companiei, autocarul i-a lăsat la biroul din Victoria. Trotuarele erau prea înguste pentru navetiștii vlăguiți și încărcăți cu bagaje ce-și așteptau autobuzele, în timp ce frunzele cădeau din ultimii platani cu scoarță exfoliată care supraviețuiseră.

Deși era târziu și toți erau obosiți, plini de noroi și abătuți, Edward i-a răsfățat cu o cină cu sandviciuri în aproape sacra și rareori utilizata Mare Sală Media, folosită în mod obișnuit doar de cei din eșalonul superior, de la gradul 2A în sus. În timp ce mâncau felii subțiri de castravete așezate între bucăți umede de pâine albă, luminile au fost reduse, iar Edward le-a oferit o prezentare în PowerPoint despre „Lecții vitale învățate și spre ce ne îndreptăm de aici înainte”, inclusiv un montaj cu

imagini comice din timpul weekendului, cu oameni căzând în mocirlă, scăpându-și topoarele sau scrântindu-și gleznelor, ca să creeze un moment plăcut și să ridice moralul echipei.

Iar când a terminat, luminile au revenit la normal și au găsit mici recipiente roz cu Angel Delight¹, având o singură jumătate de căpșună în vârf, și acolo se afla Dani Cumali.

Pe canal, bărbatul numit Theo geme în somn și strânge puternic de pătură, iar Neila stă cu capul în mâini și se întrebă ce dracu' a făcut de data asta.

Iar în visele

și în amintirile lui

Dani îl privește, și acolo a început să se ducă totul de râpă.

În trecut

aceste lucruri sunt cam încețoșate, dar el crede, da, în trecut, însă nu în trecutul acela, ci în trecutul ceva mai recent, trecutul s-a întâmplat deja, adică partea mai puțin importantă, dar mai necesară a trecutului

(Neila se întrebă dacă n-ar trebui să-i facă bărbatului o transfuzie de sânge, dar de unde dracu' să înceapă, date fiind timpurile de-acum?)

Dani Cumali stătea într-o margine a Marii Săli Media a Oficiului de Audit Penal și-l privea fix pe Theo Miller și atunci lumea s-a schimbat.

Părul negru, tuns castron în jurul urechilor, pielea lipsită de orice urmă de machiaj, riduri subțiri și cenușii în jurul gurii, riduri între sprâncene, chip ca o pânză de păianjen. Unghiile îi erau roase și vălurite și purta costumul bleumarin, dintr-o singură piesă, al firmei de catering

și se uita la el

¹ Desert englezesc ce constă într-o pudră care se combină cu lapte, pentru a crea o spumă dulce (n. tr.).

și el se uita la ea

și s-au recunoscut instantaneu unul pe altul și fără să scoată un cuvânt.

Pe ecran rula imaginea momentului din timpul weekendului în care el fusese pocnit în față, când avusese loc sesiunea de antrenament pentru autoapărare, iar nasul lui împrășcase sânge peste tot și nu-i așa că-i foarte amuzant, Theo Miller al nostru, dați-i o mână de ajutor

toată lumea aplauda

și Dani a văzut și-a înțeles adevărul.

Și a știut că l-ar putea distruge, că-i poate destrăma întreaga rețea de minciuni, de înșelăciuni și de trădări pe care o construise în jurul lui, în jurul numelui său care era o minciună, al experiențelor de apropiere a membrilor echipei și al raporturilor de muncă și al evaluărilor și al planurilor de pensionare și al depozitelor pentru închiriere și

întreaga minciună a întregii sale vieți nenorocite.

Ea o putea doborî printr-un singur cuvânt.

Și-n ochii ei se vedeau focul celor drepți și sabia.

La început.

